

Men han fandt ikke, at det Forslag, der forelaa fra Flertallets Side var betryggende, fordi den Dvælse, som der foreslaas, ikke var tilstrækkelig. Jeg tror, at det ærede Medlem ikke har set nok paa den nye § 131, der findes i Ændringsforslaget under Nr. 161, som man endelig ikke maa overse ved denne Leilighed, og som gaar ud paa, at de faste Befalingsmænd af det saakaldte Landeværn skulde virke for Udviklingen af Dvælses i Skydning og Gymnastik hos den opvogende Ungdom. Naar en saadan Bestemmelse havde været ført ud i Livet og virket i en vis Mærce, er jeg overbevist om, at den Dvælse, som vi foreslaa for Hæren, vilde kunne blive betragtet som tilstrækkelig. — Med Hensyn til hvad den ærede Ordfører udtalte om de Ænderingsforslag, der ere stillede til Flertallets Ænderingsforslag til §§ 2 og 3, af et Par ærede Medlemmer i Forbindelse med mig, var hans væsentligste Indvending derimod jo den, at den berettigede Anvendelse i Krigstid af Gardehusarerne ikke vilde være klar, naar de bleve brugte til Bagtjeneste ved Høffet. Jeg tror dog, at det er aldeles klart, at Gardehusarerne ikke desmindre skulde bruges i Krigstilfælde; og i den Henseende skal jeg henholde mig til, hvad den ærede Krigsminister udtalte, skjøndt det vel ikke fremkom under den Forudsætning, at Husarregimentet skulde overtage Bagtjenesten. Jeg har ikke alene det imod Flertallets Forslag, at det vil have hvervede Folk, men ogsaa det imod det, at det vil skabe en Afdeling, der er „blot til Lyft“, hvorimod det, jeg har foreslaaet her, vil blive „ei blot til Lyft“. Døvrigt skal jeg tillade mig at bemærke, at da Vedtagelsen af disse Forslag vilde gribe ind paa flere Punkter, og jeg ikke er istand til at se, hvor indgribende de vilde være, skal jeg, efter derom at have raadført mig med mine ærede Medforslagsstillere, herved tage Ænderingsforslagene under Nr. 3 og 5 tilbage.

Da Ingen optog de saaledes frafaldne Ænderingsforslag under Nr. 3 og 5, bortfaldt de.

Berg: Det skulde have været Flertallets Opgave, yttrede det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Fenger), at søge at faae Mindretallet splittet og derefter at faae en Støtte af dem, hvis Anskuelse man kunde komme til at staa nærmest (Fenger: Det er en Misforstaaelse). Ja, det ærede Medlem kastede over til mig, at det skulde være en Misforstaaelse, men jeg har ikke kunnet opfatte hans hele Udvikling paa anden Maade, og Udvalgets ærede Ordfører har forstaaet den ligesom jeg; Lidenden skal vise, hvem der har Ret. Det skulde have været vor Opgave at gjøre dette! Det forekommer mig imidlertid, at dette vilde staa i stærk Modstrid med, hvad det ærede Medlem udtalte om sin Opgave ved Behandlingen af denne Sag, nemlig ved Overveielser

at danne sig en saa selvstændig Mening som muligt og da gjøre den gjældende. Jeg antager da nemlig, at det Sidste maa være ethvert Medlems Opgave i denne Sag og altsaa Flertallets i Hovedvalget at dømmes over de Spørgsmaal, hvis Overveielse var givet dem til Over og derefter fremsætte Forslag i den Retning, som deres Overveielser havde ført dem. Den anden Fremgangsmaade, at man skulde ved Tillemplinger her og der eller ved en finere Kunst formaa at splitte sine Modstandere for at kunne faae en delvis Assistance, denne Fremgangsmaade er jeg aldrig i noget Spørgsmaal nogen Ven af. Jeg tror, det er langt korrektere i denne Henseende at fremsætte sine egne Anskuelser saa klart som muligt og da lade dem, som skulde dømmes derom, dømmes, og jeg antager, at det i dette Tilfælde bliver Folkethinget, der kommer til at dømmes mellem Flertallet og Mindretallet. Jeg tror heller ikke, at noget Forsøg fra Flertallets Side vilde have virket Noget i den nævnte Retning, thi jeg har ikke sporet noget til, at Mindretallet, som jo bestaar af meget sagkyndige Medlemmer. Allesammen, har været tilbøielig til at vise nogen Smødekommens mod Flertallets Anskuelser, saa at der ikke har kunnet være Tanke om, at man ved at sjerne sig Noget fra det, der er Ens egen Overbevisning, derved vilde være i Stand til at gjøre Noget for at naae over til en Slags Overenskomstens Standpunkt, som efter vore Forhold og Tingenes Natur dog kun kunde være foreløbig. En Overenskomst vilde kun føre enten videre eller til et Brud efter de Erfaringer, vi tidligere have haft med Hensyn til Overenskomster. Men Sagen er den, at vi heller ikke have saa megen Brug for at faae vore Forslag beseglede af de Sagkyndige, som sidde i Udvalget, da vi have Andres Domme om disse Forslags Hensigtsmæssighed i deres Hovedtræk, hvis Sagkundskab ikke tør siges at staa tilbage for nogen af de Herrer Udvalgsmedlemmers specielle Sagkundskab, og som derhos nu idag har faaet en saa rosende Anerkjendelse af selve det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Fenger), hvis Udtalelser gave mig Anledning til at begjære Ordet. Det er nemlig de militære Sagkyndige, der, som fremhævet af Udvalgets ærede Ordfører, behandlede Forsvarssagen i 1866—67. Men hvorledes kunde man da faae de Sagkyndige i 1866—67 til at gaa med paa Punkter, som, hvad Hovedtrækkene angaar, de nuværende specielt Sagkyndige ikke ere villige til at gaa ind paa? Det er ikke saa vanskeligt at forstaa. Det er ikke saa forunderligt, at Forholdene have forandret sig saaledes. I 1866 eller 1865, da Kommissionen blev nedsat, havde vi en meget levende Følelse og Erindring af, hvad der var gaaet forud. Begivenhederne ved Dybbøl, Dannevirke, Frederiks og Als stode endnu i levende Erindring, og de Militære fandt sig dengang naturlig henviste til ikke efter saa-